

stemt til et Brug af denne Art, men det forhold sig saa lidt rigtigt, at Veterinærskolens Smedie endog hovedsagelig blev til for at give Underviisning i Beslagsmeddekunsten. Da Veterinærskolen blev til, gik man frem paa den Maade, at Eleverne paa eengang uddannedes til at være Dyrlæger og Beslagsmedde, — Kuursmedde, — men den Indretning er man meget fra; derimod har man paa ingen Maade opgivet Beslagsmedien som en Svelfessmedie i Beslagsmeddekunsten, saavel for Veterinære som for Andre. Den bestaaer netop derfor, og naar der er noget Sted, hvor disse Elever med Letthed kunne faae anatomiske Begreber om Hestens Fods Bestaendighed og om Hovens Bestaendighed, saa maa det dog være ved Veterinærskolen, hvor der er anatomiske Cabinetter, hvor der er Sygestalde, hvorhen Heste med Sygdomme af den allervanskeligste Bestaendighed maae bringes, thi de kunne ikke bringes til Manegen, hvor de ikke kunne helbredes. Veterinærskolens Smedie er paa eengang en Underviisningsanstalt og en Smedie, som for at kunne være en Underviisningsanstalt bestaaer en stor Mængde Heste — jeg har nævnt, at der foretages Hestebeslag i over tusindvis. Der er Anviisninger forhaanden, der er Svelfer forhaanden, der er en i en Række af Aar fra Skolen anerkjendt dygtig Mand i Spidsen for Værkstedet, og der kan hvert Aar modtages 12 Elever, saa at der fra den Side heller ingen Vanskelighed er. Jeg har gjort opmaerkksom paa, at Veterinærskolens Organisation stod i Forbindelse med Militaeretaten; Militaeretaten har navnlig haabt en Ret og en Afkomst til at faae Manegens Elever underviste i de forskjellige Fag, hvori de bør undervises for at kunne være fiksede til at indtage deres Stilling som Besiddere. Forelæsningerne ved Veterinærskolen have steds været af en dobbelt Art, idet der holdtes mere dybtgaaende Forelæsninger for de egentlige Veterinærelever, og ved Siden deraf holdtes der Forelæsninger, som passede for

Personer, der skulde have en vis Veterinærkundskab, navnlig til Heste, og som skulde kunne benytte denne Kundskab ved en almindelig Betragtning af Hesten, dens Dre, dens Hov, enkelte Sygdomme o. s. v., kort sagt, hvad der vedkommer den, der ikke skal være Veterinær af Profession. At man nu gaaer løs paa at ordne Forholdet anderledes og lægge disse Forelæsninger hen paa et andet Sted, kan ikke gjøre, at de Mænd, der eengang have Forpligtelse til at holde den Art dobbelte Forelæsninger, ikke skulle være forpligtede til at blive ved at holde dem; — og at det skulde være bekvemmere for dem at gaae hen paa et andet Sted og holde dem, end at holde dem ved Skolen, hvor de have det hele Apparat ved Haanden, kan jeg ikke troe.

Veterinærskolens Forpligtelse mod Militaeretaten er den, som ligger i dens Organisation; dens Smedies Omfang og Størrelse er tilstrækkelig til at undervise 12 Elever aarlig, dens Bestemmelse er at undervise i Beslagsmeddekunsten, og jeg seer altsaa ikke, hvorfor man ikke skulde kunne bruge det Apparat, som saaledes er forhaanden. Naar jeg saa, om jeg maa bruge det Udtryk, sidsordnet, subsidiairt, har henvist til andre Smedieindretninger, som findes her i Byen, og som man, isald man har en større Trang, ogsaa kan benytte, Smedieindretninger, der staae under Dyrlægers Tilsyn, under Mands Tilsyn, som maae være istand til at kunne forklare alt, hvad en Smeddelærling behøver at vide med Hensyn til Hestehovens Bestaendighed — thi ellers kunde han ikke være Dyrlæge —, saa har jeg blot gjort det for at vise, hvor let det er at faae denne Sag bragt i Orden, og hvor vanskelig man gjør den her for at faae disse 5000 Rd.

Jeg ender endnu engang med, at dette er kun een af de Bevillinger, vi gjøre for at tilfredsstille en maaskee forbigaaende Phantaste, medens vi allerede have givet Penge nok til at fyldestgjøre det egentlige Krav.